

Патријарх Герман је брод Српске Цркве учинио бродом Христовим и мудро га водио ка вечности, у мирну и сигурну луку спасења

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је служио 27. августа 2026. године у цркви Светог апостола Марка парастос Патријарху српском Герману поводом тридесет пет година од његовог блаженог уснућа. Том приликом поглавар Српске Православне Цркве је беседио:

– Сабрали смо се пред гробом великог човека, сабрали смо се да се помолимо Богу за покој душе блаженопочившег патријарха Германа и да се и овај тридесет пети пут од његовог упокојења његова Црква, а заправо Црква Христова, моли за покој душе његове, да му Господ опрости сваки грех, вољни и невољни, и да му дарује живот вечни. Не постоји човек који је из небића призван у биће а да није икона Божја. Не постоји човек који је дошао на овај свет а да нема крст свој. Али постоје многи који свој крст раздвајају и одвајају од јединог спасоносног крста, од крста Христовог. Међутим, постоје, слава Богу, и они који узимају крст свој и иду за Христом и тиме њихов крст постаје честица Часног крста Христовог, али истовремено и учешће у распећу Христовом, а што је још важније, у Његовој победи над сатаном, над смрћу, над грехом. Један од оних, сигурни смо и вером својом знамо, који је свој крст

учинио крстом Христовим и који је крст Христов учинио својим крстом, јесте управо велики патријарх међу патријарсима наше помесне Цркве, блаженопочивши патријарх Герман.

Не треба много познавања историје да бисмо знали да готово нема не само поглавара наше Цркве, него и епископа, а нарочито поглавара, који није носио заиста тежак крст Цркве у свом времену. Патријарх Герман је живео у времену које је, мало је рећи, било смутно и тешко. То су била времена мрака, времена подивљале, разуздане демонске мржње против Цркве, мржње која није имала никакве окове, никакве кочнице. Све што је могао да смисли демонски ум, та мржња, која се манифестовала кроз људски облик, чинила је све што је хтела и имао се утисак да је збрисала са лица земље Цркву Христову.

Патријарх Герман као поглавар Цркве није био сам, зато што се није уздао у себе, зато што није мислио да је он довољно интелигентан, mudar и паметан да може да победи ту демонску силу собом и својим моћима, оним што он има, него је био пре свега смирен и смиреноуман човек. Како време одмиче то постаје све јасније и јасније, а често је тако у случајевима многих људи. Сву своју наду он је полагао у Господа и знао да што је он слабији, што је он немоћнији и што је наизглед Црква слабија и немоћнија, утолико је Њена снага већа, јер је благодат Божја на тај начин добијала простор да чини Божје дело. И као феникс из пепела, као семе које се посеје у земљу које тек када умре полако се обнавља и даје нови живот и нови плод, даје снагу и даје замах, управо тако је било са Црквом на чијем челу је, у своје време, био патријарх Герман. Мудро, смирено, човекољубиво и братољубиво је водио Цркву да се то није видело, да многи то нису препознавали, јер је у исто време био изложен не само критикама, него најжешћим осудама, наравно, подразумева се, углавном споља, али нажалост често и изнутра, од оних због којих је проливао сузе у својим молитвама и од оних због којих је био спреман да отрпи и претрпи у неким тренуцима чак и физичка злостављања.

Трпео је и критике и осуде, јер је гледао искључиво и само у лице Божје и знао да брод Цркве, чије кормило је добио, треба да учини бродом Христовим и да га води у мирну и сигурну луку спасења, да га води ка вечности. Зато се највише трудио на обнови светиња и на развијању просвете. Обнављао је духовне школе и био спреман да трпи ударце и критике и од оних који су у тим школама радили, остављајући максимално простора и помажући колико је до њега стајало да се они богословски развијају. Дакле, знао је да просвета иза које стоји Црква мора бити црквена, мора бити православна, мора бити и

молитва, и живот, и реч. Знао је да без молитве, без подвига, без покајања, без жеље да се преображавамо и да будемо бољи, да узрастамо у врлини, ма колико књига ишчитали, ма које језике ми говорили, ма колико знали свако слово које је написао сваки свети Отац и сваки савремени богослов – нема богословља. Знао је да онда када се молиш, истински си богослов и да си истински богослов онда када се молиш. Али у подножју, у темељу свега тога – а то је најпре знао на својој кожи и у свом животу – мора бити смирење и спремност на трпљење, јер је слушао реч Божју, реч Христову. То му је било важно. Слушао је реч Бога Оца који вели: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи, Њега слушајте. Дакле, знао је да треба творити вољу Христову, јер је воља Христова воља Бога Оца и воља Духа Светог, воља Једног у Тројици Бога.

Био је дакле спреман да истински носи крст Христов. Био је спреман да црпи утеху и снагу у светој Чаши, у Господу Христу, а не у људима. Има још увек живих епископа из његовог доба, знао је да сви треба да буду браћа и да негују међусобно поверење и љубав, да поштују поредак Цркве, да само благообразно творећи љубав могу да чувају јединство Цркве ма какви удари долазили. А долазили су жестоки удари, не поновили се. Знао је да ни врата адава Цркви не могу одолети и зато је водио рачуна о црквеној просвети.

Можда најзначајнија ствар јесте управо чињеница да је био човек неугасиве наде и вере, што се и види данас када дођемо пред храм Светог Саве. Деценијама зидине храма Светог Саве, обрасле дрвећем и травом, с једне стране су сведочиле о духовној пустоши простора на којима живимо данас, о пустоши духовне њиве српског народа, али с друге стране и о чежњи и о потреби да се настави градња храма, као сабирног сочива свеукупног православног српског народа, као уздарје за љубав, дело и молитву Светом Сави, првоначалнику нашег светосавског православног српског рода. И зато се, не једанпут, него када се није смело ни поменути да си хришћанин, да си свештеник, када се све што се тицало Христа и Цркве морало крити и у тајности одвијати, велики патријарх Герман обраћао тадашњим безбожним, антибожним богомрзцима који су имали и нож и погачу у својим рукама, обраћао се властима са молбом да се настави зидање храма.

Иако је и то на први поглед деловало парадоксално, јер једва се имало за корицу хлеба, али баш због тога што је имао наду и веру, баш због тога што је знао да Бог чини чуда где постоји вера и нада, он се обраћао не једанпут, него осамдесет и осам пута. И исто толико пута је добио одбијеницу. А онда, када је дошла пуноћа времена, 1984. године је коначно Бог услишио молитве

и труд патријарха Германа и дошла је дозвола за обнову храма, а 1985. године је извршено освећење и положена у темеље храма повеља о наставку изградње храма. Тако да и ми данас, стојећи у храму Светог Саве и стојећи овде у храму Светог Марка, после Богу, најпре дугујемо захвалност и патријарху Герману што имамо такву лепоту и такву светињу која није ништа друго него показатељ и манифестација наше љубави према Христу и према

...одари му

spc.rs